

THE EARLY YEARS

Na drie oninspirerende jaren was ik helemaal klaar met de School voor de Journalistiek, nog een eindgesprek en ik kon vertrekken. Maar eerst nog een laatste roadtrip met vriend Freddie.

“Waar zullen we eens heen gaan, Fredje?”

“Nou, Berlijn lijkt me wel wat, Han.”

Ik heb vijf dagen voordat ik op vrijdag 13 mei in Utrecht voor een eindgesprek wordt verwacht.

“Ich hab ein Koffer, das steht in Berlin”, zingt Brood in *Berlin Schmerz*. In mijn koffer zitten een nieuwe strakgesneden zwarte colbert, T-shirts and jeans, allemaal zwart, en mijn laatste acquisitie, pointed cowboy boots met zilveren neuzen, ook zwart. Ik ben er klaar voor.

Freddie rijdt een oude oranje Opel stationcar die met minimaal onderhoud op de weg wordt gehouden. Hij kan er zijn keyboards in kwijt en dat is het belangrijkste. Bij Venlo komen we erachter dat de motor heetloopt als we harder rijden dan 80 kilometer per uur. Machts nichts aus, so lange wir fahren auf die Autobahn komt alles wieder gut.

Aan de grensovergang naar Oost-Duitsland tanken we bij. Er hangt een groot bord dat reizigers er in vier talen aan herinnert dat het Oostblok nabij is en eenieder die verder reist het volgende aan boord dient te hebben.

“Gevarendriehoek, Fredje? Nee! Brandblusser? Nee! First aid kit?”

Freddie haalt zijn schouders op.

“Reservewiel dan?”

“Nee, want dan past mijn Hammond-orgel toch niet in de achterbak!”

Ik loop de lijst verder door, Freddie negeert me en loopt naar het kantoortje om te betalen. Als laatste waarschuwing lees ik dat onder geen enkele voorwaarde en route naar Berlijn gestopt mag worden. Dit zal onmiddellijke arrestatie tot gevolg hebben. Freddie komt uit het tankstation beladen met blikken bier en snacks.

Zonder dralen verklaart hij: “We gaan!”

We rijden met een rode ondergaande zon het land van de vijand binnen. De grensovergang verloopt zonder incidenten, afgezien van de Oost-Duitse beambte die Freddie's paspoort misprijzend doorbladert. Het ziet er ook wel erg armoedig uit, het zwarte linnen heeft zich van het kaftje gescheiden, bladzijden door waterschade gekruld, foto doorlopen, amper herkenbaar.

“Wasmachine, Fred?”

“Nee, die laatste motortrip met jou, zat in mijn borstzak in die regenbui. Heb het in een wegrestaurant in de wc onder zo'n droger gehouden, maar die blies het zegeltje van mijn foto. Gelukkig net opgevangen, heb dat er thuis weer opgeplakt, anders was mijn paspoort ongeldig.”

De beambte knalt een visumstempel in het paspoort en wuift ons minachtend weg. Anfahren! De autobahn naar Berlijn is spoedig in duisternis gehuld.

Ik ben nog even stil van de onheilspellende overgang tussen Oost en West. Het met zoeklichten helverlichte niemandsland, doorgroefd met immense tankbarricades en metershoge hekken beladen met prikkeldraad om het Westen buiten en eigen volk binnen te houden.

Freddie verbreekt de stilte: “Nou, ik lust wel een biertje!”

Zwijgend trek ik er een open voor de chauffeur. Al rijdende plaatst Freddie het bierblikje tegen zijn kruis en graait in de binnenzak van zijn leren jasje naar rookwaar. Met een verrast gezicht haalt hij een kant-en-klaar gedraaide joint tevoorschijn.

“Nee, hè! Ben je helemaal besodemieterd! Met dat paspoort van jou ga je godverdomme ook nog dope smokkelen?”

“Big deal, gaat zo op in rook! Dat paspoort van mij was een mooie afleiding, als die moffen een uitgewoonde Ausweiss zien, denken die nergens anders meer aan.”

“En dat heb jij van tevoren bedacht?”

“Nee, maar het werkte wel!”

“Klootzak. Wat heb je nog meer bij je?”

“That’s it, denk ik.”

“Okay, stoppen nu, ik ga godverdomme de bak niet in omdat jij zonodig moet blowen.”

“Tsja Han, stoppen kan nu niet meer. Jij hebt dat bord toch wel gelezen?”

“Kut!”

“Jonguh, je maakt je veels te druk om niks, kunt niet alles beheersen wat er op je pad komt. Na deze joint ben ik leeg, wat me tot het volgende agendapunt brengt. Woh ist die nächste snoepwinkel?”

“Met jouw instinct komen we nog legio snoepkramen tegen, jesus!”

Kijk, ik heb geen enkel probleem met drugsgebruik, voor ieder wat wils, live and let live is mijn motto. Mijn gebruik beperkt zich tot alcohol. Ik vind alcohol gewoon lekker, ik kan het doseren, eraan te buiten gaan en ervan afblijven. Blowen heeft me nooit getrokken, maakt me paranoïde, misschien is dat mijn probleem, it is what it is. Maar als andermans gebruik mijn leven in de problemen brengt, dat is een ander verhaal, onacceptabel.

Maar ja, Freddie is de uitzondering op iedere regel.

De Oost-Duitse autobahn strekt zich voor ons uit. We houden de temperatuur van de motor in de gaten, muziekverzoeken worden uitgevoerd, biertjes opengetrokken en de uren tikken langzaam voorbij.

Dan komt Berlijn in zicht, we gaan recht zitten, nog een paar formaliteiten van Oost naar West en we zijn binnen. West-Berlijn, wellustig Sirene in het hart van de DDR, een stad die niet slaapt en dat laat weten. Pronkend met haar welige

overvloed, allnight-restaurants and -bars, lichtreclames en muziek haar muisgrijze buur uitdagend.

We rollen langzaam door tot aan het douanecomplex, rijen van hokken met beampten verbonden door een merkwaardige lopende band.

Papieren worden overhandigd. Ditmaal echter houdt de grensbewaker met zichtbaar afgrijzen het paspoort van Freddie met duim en wijsvinger vast, alsof het een gebruikt condoom betreft. Hij verheft zijn stem...

“WASS IST DEN DAS? DAS IST DOCH KEIN PASSPORT, DAS SIND LAPPEN!!”

Freddie reageert koeltjes: “Nein, das ist mein passport...”

De ogen onder de pet schieten bliksemschichten en hij mietert de paspoorten in een bak achter hem op de lopende band.

“ANFAHREN!”

“Gotverdomme Fred, hij neemt onze paspoorten af!”

“Schuldigung, wir mochte unsere Passport zuruck haben!”

De pet briest: “AN DIE ANDERE SEITE...! ANFAHREN...!!”

“Laat maar gaan joh, die staat op springen, we zien wel.”

Als kalven naar de slachtbank rijden we weer door een met prikkeldraad overladen niemandsland. En zowaar, bij het volgende controlepunt worden we herenigd met mijn paspoort en Freddie's lappen. Waarom de paspoorten gescheiden over de lopende band moeten reizen is een raadsel. Opgelucht rijden we West-Berlijn binnen. We hebben het gehaald, we zijn binnen.

“Okay, eerste beste kroeg, stoppen, ik moet pissen als een zwanger nijlpaard,” kondig ik aan.

We rijden door donkere buitenwijken en kijken hoopvol uit naar een lichtbak die op een kroeg wijst. Het is inmiddels na tweeën, ons was verteld dat alles dag en nacht open is in Berlijn. In het centrum misschien, maar daar zijn we nog lang niet. Het lot is ons echter gunstig gezind. Ik wijs Freddie op een smoezelige lichtbak van een buurtcafé waar het licht nog brandt. Fred parkeert de Opel en we gaan op verkenning uit. We lopen binnen, de geur van verschaald bier en sigarettenrook trekt door mijn neus. Een Duitse smartlap galmt door de ruimte. Niet mijn idee van een swingende tent, maar ik moet pissen en Fred bestelt bier.

Bij terugkomst zie ik voornamelijk mannen van middelbare leeftijd die ons gadeslaan. Ik begin te twijfelen of het hier wel zo gastvrij is.

“Fred, ik krijg de indruk dat ze hier niet vaak toeristen zien.”

“Tsja, ik vind het ook maar een verdacht sfeertje.”

Een man in driedelig pak loopt op ons af en vraagt op ernstige toon waar we vandaan komen.

Ik antwoord: “Holland.”

De man breekt uit in een brede glimlach. “Ach so, Holländer, ganz gut, willkommen!”

Een paar andere mannen komen erbij staan en ook een oud mannetje met nog maar enkele tanden in zijn mond schuift bij ons aan. Opeens is het gezellig, bier vloeit en wij worden voorgesteld. Der Walter is de man in het pak, und der Helmut, und das ist Rudy mit die wenige tanden. Algauw komt het gesprek op Amsterdam en drugs. Jaah, zegt Freddie, heul veul, en hier?

Er valt een korte stilte en het gesprek gaat weer verder over waar we een goedkoop hotel kunnen vinden, wat er allemaal te doen is in Berlijn und über die Mauer und die Stasi. Op een gegeven moment wijst het tandeloze mannetje naar mijn oorbel: “Warum?”

Ik geef een uitleg van vrije jongens, rock-'n-roll en zo, maar Rudy schudt lachend nee naar onze tafelgenoten. Opeens voel ik een hand op mijn dij bij mijn kruis. Ik grijp de hand, draai me naar de schuldige en kijk in het tandeloze bekkie van der Rudy. Mijn ogen schieten schichten.

“Gatsamme Fred, we zitten in een nichttentent!!”

Mijn blik doet Rudy afdruipen, maar der Walter pikt het gesprek op met de vraag wat onze voorkeur voor drugs is. Freddie laat er geen gras over groeien: “Coke, speed, hash, weed”, in die volgorde.

Walter glimlacht en laat doorschijnen dat er wel iets te regelen is, maar dan zouden we ergens anders naartoe moeten gaan. Ik denk: neeh vader, daar beginnen we niet aan. Maar Freddie is een en al oor.

Walter doet zijn verhaal: “Ich bin Apotheker, was ihr sucht ist einfach für mich zu liefern und sie können bequem in meiner Wohnung bleiben und brauchen dann keinen Hotel mehr!”

Ik heb genoeg gehoord. “Fredje, succes ermee, ga maar snuiven en laat je lekker pijpen, ik ga wel in de Opel slapen.” Opeens heeft Fred geen trek meer in stimulerende middelen en hij volgt me.

Het is inmiddels vier uur 's nachts en met spijt besef ik dat we in onze haastige voorbereiding geen rekening hebben gehouden met een overnachting in de auto. Geen matras, slaapzak of kussen in de stationcar. Na twee uur draaien in hazenslaapjes op de harde laadbak onder een jas ben ik steenkoud, stijf en klaarwakker met een kater.

Na al het bier staan we 's ochtends om zes uur in een buitenwijk van Berlijn op straat te piesen terwijl de eerste kantoorgangers misprijzend hun afkeuring laten horen. “Ausländer!”

Ik neem een besluit. “Okay, laten we een hotel zoeken. Ik wil nu in een bed slapen.”

We dwalen doelloos rond, geen idee waar we zijn of waar we heen gaan. Een plattegrond is ook over het hoofd gezien. Freddie is moe, chagrijnig en ik niet minder. Tot twee keer toe rijdt hij door een rood licht. Ik ben het beu en wil het stuur van hem overnemen.

“Monnink, het is mijn bak en als die in de prak gereden moet worden doe ik dat liever zelf!”

Per toeval belanden we in de buurt van het vliegveld en daar zijn wel hotels. Freddie draait willekeurig een inrit in. Jawel hoor, het ziet er splinternieuw en duur uit, maar we zijn moe. We checken in, krijgen de sleutel en lopen naar de kamer. De deur staat al open. Zonder dralen ontkleedt Freddie zich en duikt in bed. Ik doorzoek de minibar en schroef een miniflesje wodka open om de aankomst te vieren en de kater te verdrijven. Achter me hoor ik een schraperig geluid. Dan pas bemerk ik de Turkse arbeider die het plafond staat af te stuccen. Ik proost naar onze Turkse vriend die onverstoorbaar verdergaat met zijn werk. Ik kijk eens naar het kamernummer en zie dat we in de verkeerde kamer zijn beland. Freddie ligt echter al te ronken en de minibar is aangebroken. Ali is klaar met stuccen en pakt zijn spullen in, ach, het is ook wel goed zo.

THE GREAT DIVIDE

Terwijl de Alberta border naderbij komt lijkt het steeds warmer te worden en de sneeuwlaag langs de weg begint dunner te worden. Hier en daar schijnen er plakken grond door de sneeuwlaag. Ik word er blij van, voor het eerst sinds lange maanden niet meer in de sneeuw. Het maakt me vrolijk, alsof ik een vroege lente cadeau krijg.

Plotseling hoor ik een onbekende tik in de motor, fuck, not again...! Beeld ik het me in of hoor ik het echt? Ja, ik hoor het echt, ik check alle gauges, temperatuur, oliedruk, allemaal normaal. Ik stop en controleer de olie en de radiator. Dan start ik de motor weer en ja hoor, het is er weer. Shit, dit kan ik echt niet gebruiken. De truck lijkt iets langzamer op te trekken, dus er is iets mis. Dat wordt weer een garage zoeken. Het is nu echter zaterdag laat in de middag, dus slim chance dat ik geholpen ga worden. Om met een wankele motor de Rockies in te rijden is geen optie.

Na nog een uur rijden bereik ik de provincie Alberta. De eerstvolgende plaats is Medicine Hat, waar ik stop bij een tankstation en vraag waar ik geholpen kan worden.

De bediende achter de kassa heeft weinig te bieden. "All repair shops pretty much close in about an hour, sorry. You can try again Monday."

Op deze manier ben ik zo door mijn geld heen. Dan heb ik alleen de creditcard nog over en die heb ik nodig voor een eerste aanbetaling op een motor. Shit, ik kom klem te zitten.

Buiten gooi ik de motorkap open en staar naar de motor. Fuck, wat kan het toch zijn?

Opeens hoor ik achter me: "What seems to be the problem, buddy?"

Ik draai om en kijk in het verweerde zongebrande gezicht van een oude cowboy met hoed, denim jacket and boots. Ik leg hem uit wat mijn situatie is en even kijkt hij zorgelijk.

"Where you from, son?"

Ik leg hem uit dat ik twee dagen geleden uit Winnipeg ben vertrokken.

"No," zegt hij, "your accent, you German?"

Ik corrigeer hem: "No, Holland!"

Zijn gezicht klaart op. "You're Dutch! Alright, my dad was there in the war and to this day he still talks about Holland. They fought hard there against the Nazis, but when it was all over he said the Dutch were very grateful, especially the women were very very grateful! When the old man tells that story, he still has a big smile on his face."

Hij steekt zijn hand uit, stelt zich voor als Garth en vertelt dat hij iemand kent die me kan helpen. Een vriend van hem is monteur voor een wegenbouwbedrijf die

tijdens het weekend klust. Garth loopt naar een telefoon en gaat bellen. Als hij ophangt steekt hij zijn duim omhoog.

“Alright Dutchie, Bruce will put you in his shop first thing tomorrow. He lives ten miles from here. Follow me, I’ll show you the way.”

Hij lacht en knipoogt. “You’re in luck. Down the road where he lives is The Greek Sombrero, live music tonight!”

Wow, ik sta perplex hoe plotseling mijn situatie is verbeterd. Dankzij een Hollandse Trees die veertig jaar geleden een Canadese soldaat heeft verwend krijg ik nu hulp langs de weg. Wonderbaarlijk hoe het leven kan lopen en die bar klinkt veelbelovend.

We rijden in noordelijke richting weg van Nr. 1 Highway en de weg wordt smaller en glooier. Terwijl de zon onder de westerse horizon gaat zie ik opeens een goede honderd kilometer verder de lijnen van hoge bergformaties afsteken tegen de heldere avondhemel; the Rocky Mountains. De haren rijzen op mijn armen en een opgewonden gevoel trekt door mijn borst. Die dreigende bergpieken geven me kippenvel. Go west, young man, go west!

Alsof de duivel met mijn FM radio speelt hoor ik de bijtende intro van Joe Walsh, *Rocky Mountain Way*. Ik kan me niet langer inhouden en mijn luidste “YAHOOOO!” galmt over de prairies.

We rijden een laag glooiend dal in waar in de verte een kreek door stroomt. De weg leidt naar een brug. Net voor de brug draait Garth van de weg af en rijdt een door bomen omgeven perceel op. Voordat ik hem volg zie ik verderop langs de weg een gebouw met een lichtreclame in de vorm van een Mexicaanse hoed. Dat moet die Greek Sombrero zijn.

Honderd meter vanaf de inrit die ik indraai staat een rancher style huis met daarnaast een grote schuur. Bruce de monteur loopt de schuur uit, zijn handen afvegend aan een vette doek. Een grote waakhond komt ons blaffend tegemoet, Bruce roept hem terug en de hond luistert met tegenzin. Bruce is een gedrongen man met rossig haar, gekleed in een blauw monteursuniform van een wegbedrijf. Als ik uitstap hoor ik de twee mannen elkaar begroeten met vriendelijke beledigingen.

Garth: “How come you’re not in your second beer at the Greek?”

Bruce: “I’m on the wagon, I’m drinking goddamn AA O’Douls these days.”

Garth: “AA is for quitters!”

De mannen lachen en ik word voorgesteld. Bruce heeft een vriendelijk gezicht maar ziet er hard doorleefd uit.

“So you’re a goddamn Dutchman. My old man was an Orange man, way back in Scotland. Welcome to my ranch.”

Zonder verdere plichtplegingen opent hij de motorkap van mijn truck en laat me de motor starten. Hij luistert en voelt rond de motor en vraagt of ie onlangs overhit is geweest, wat ik beaam. Bruce weet al genoeg.

“Okay, you got a blown gasket at the manifold when the engine was overheating. Not a big deal, I’ll get you back on the road by noon tomorrow. You’re welcome to stay the night here.”

Bruce nodigt me binnen en zegt nadrukkelijk dat ik mijn boots niet uit hoeft te doen terwijl hij zelf met modderige schoenen zijn huis binnenloopt. Hij legt uit dat zijn vrouw hem heeft verlaten en nu wreekt hij zich door met vuile schoenen door het huis te baggeren over het eens dure berbertapijt. De logica ontgaat me, maar het is zijn huis. Het is inmiddels bijna zeven uur en de mannen besluiten dat het tijd is voor de Greek Sombrero.

Bruce vertelt dat op zaterdag de muzikale attractie een travestiet is die gitaar speelt. “Yeah, you’ll like it, he plays smoking hot guitar and the food is good too!” The Greek Sombrero wordt gerund door twee aangetrouwde families van Mexicaanse en Griekse afkomst. Deze gemengde familieclan was volgens Bruce de bron van allerlei roddels over buitenechtelijke verhoudingen en drama, tot ieders vermaak in de omliggende vallei.

Het is na zevenen en the place is hopping! Het zit vol met stelletjes, veel cowboyhoeden en trucker hats, de dames in strakke jeans en de bloesjes boven open. Bruce, Garth en ik worden begroet door een donkerharige serveerster met sexy ogen en een nog heerlijker décolleté.

Ze neemt me in een oogopslag op en zet meteen in. “Who’s your date, Bruce?”

“Lorena, he’s a guest and a goddamn Dutchman!”

“Oh my, does he have a tall windmill?”

Ze geeft me een vette knipoog en gaat ons voor naar een tafel.

Lorena neemt onze drankbestelling op en Bruce vermeldt nadrukkelijk dat hij alleen non alcohol bier wil.

“Yeah, whatever Bruce...!”

Bij de eerste ronde wordt tacochips geserveerd met een variatie aan dips. Een ervan heet Diablo en is intens heet. Ik spoel het weg met ijskoud bier en even overdenk ik mijn financiële situatie. Maar deze bijzondere avond brengt me op andere gedachten; dit is te leuk en ik besluit er zorgeloos van te genieten.

Lorena brengt shotglasses met ouzo. Bruce weigert. “Fuck Lorena, I got to work tomorrow.”

“Yeah, yeah, what ev... Bruce!”

Bier en shots blijven komen, totdat het eten arriveert. Een wonderbaarlijke combinatie van Mexicaanse en Griekse gerechten die naadloos aansluiten.

Lamssouvlaki met Mexicaanse rijst, salsa en tzatziki, Griekse salade met cilantro en avocado. Het smaakt heerlijk, vers klaargemaakt en ik ben in de zevende hemel.

Tijdens het eten delen we elkaars verhalen. Bruce vertelt over zijn vrouw die toen ze in de overgang kwam het niet meer zag zitten. Bruce hield van haar en wilde zelfs wel in therapie, zoals hij het omschreef: “I even talked to a goddamn woman’s psychologist, a waste of goddamn good money cause she left me for a goddamn Arab ten years younger.”

Garth en ik schudden ons hoofd in sympathie.

“At least now I get to do what I want to do...!”

Nu snap ik het met vuile boots over het tapijt lopen. Om het gesprek een andere wending te geven vertel ik over mijn voornemen om in Vancouver motors te gaan kopen en naar Nederland te verschepen. Garth en Bruce kijken me verbaasd aan.

“How can that be? Vancouver is full of homo’s, like San Francisco!”

Volgens Bruce kunnen er nooit veel motors in Vancouver zijn omdat homo’s geen motorrijden, alleen elkaar. De boerse achterlijkheid stuit me tegen de borst, maar ik begrijp dat dit het land is van cowboys, trucks and steers. Het verbaast mij dat ze wel lovend spreken over de travestiete muzikant die op het programma staat. De reden hiervoor blijkt echter heel eenvoudig; hij wordt gerespecteerd omdat ie goed gitaar kan spelen. Nothing more, nothing less.

De tafel wordt afgeruimd en ik bestel een koffie met cognac, mijn tafelgenoten kijken het misprijzend aan. Ik verklaar: “Hey, I am European.”

Bruce en Garth doen me denken aan mijn vroeg overleden vader, die marinier is geweest en later politieagent. Ik ben er nog steeds van overtuigd dat zijn beroepskeuze aan de korte duur van zijn leven heeft bijgedragen. Hij hield me altijd voor een moedersjongetje, een mietje, en toen ik besloot in de verpleging te gaan was hij ervan overtuigd dat er echt iets mis was met me. Dat stak hij niet onder stoelen of banken. Op een dag was ik het beu en diende hem van repleik.

“Vader, jij hebt altijd beroepen gehad die stoer en mannelijk waren?”

“Dat klopt, ja!”

“En in jouw beroep lopen niet veel vrouwen rond, klopt dat?”

“Inderdaad...!”

“En in jouw werk ga je regelmatig op oefening met elkaar?”

Hij zweeg, want hij rook onraad.

“Ik heb juist wel vrouwelijke collega’s en wij gaan vaak samen uit, gaan zelfs met elkaar naar de sauna! Waarom koos jij altijd beroepen zodat je alleen maar met mannen was? Samen douchen en zo, altijd zo’n gummiknuppel bij de hand.”

Hij staarde naar me met een dodelijke blik en verliet ziedend de kamer.

Nimmermeer werd ik met zijn oordelen geconfronteerd.

Vanuit de bar hoor ik een gitaar worden gestemd, de klanten verplaatsen zich van de tafels naar de bar. Op een klein podium in de hoek zit een grote gedaante, bescheiden gekleed in een ouderwetse bloemetjesjurk met knoopjes tot aan de hals gesloten, hij draagt een pruik of misschien is het zijn eigen haar, dat als een

hairsprayhelm het gezicht omsluit. De mannelijke lijnen in het gezicht worden enigszins verzacht door make-up en de jurk bedekt zijn benen tot aan de enkels, hij heeft grote voeten in lage damesschoenen. Terwijl ie z'n gitaar stemt is zijn blik omlaaggericht, hij heeft een keyboard en elektronische drumkit als back-up. Ineens galmen er Jimmy Ray Vaughn-akkoorden. Het publiek reageert opgewonden en terecht, want het klinkt gevaarlijk.

Hij haalt nog een paar keer uit met korte strakke blues riffs, richt zijn staalharde ogen op het publiek en de kerkelijk geklede dame valt aan als een wrakende engel, fast and furious. Het dak gaat eraf!

Ik kijk en bewonder, deze artiest laat zien wat onaangetaste trots is, hoorbaar in iedere noot. Het eerste nummer eindigt en hij laat het laaiende applaus over zich heen gaan. The blues angel zegt bescheiden, bijna fluisterend: "Thank you, thank you." And BHAM het gaat weer los...!

The crowd goes nuts on a glorious sweating rocking blues night, on the cold plains under the great big sky.

THE END OF MY WORLD AS I KNOW IT

De volgende dag na het ontbijt ga ik wat sportartikelen kopen, trainingspak, schoenen en een sporttas. De sportschool die Axel bezoekt ligt twintig minuten rijden van White Rock in Surrey. Het is een weids uitgestrekte gemeente, een stad kun je het eigenlijk niet noemen, meer een aaneenschakeling van buitenwijken. Het is de blue-collar capital van British Columbia, truckers, loggers, fishermen and factory workers. Grote vrijstaande huizen op ruime percelen, vette trucks in the drive way, campers, boten, motors.

De sportschool is van hetzelfde kaliber, een uitgebreid complex, veel gespierde jongens met tattoos. Het is een moderne faciliteit met state of the art equipment, zwembad, sauna, en aparte ruimtes voor vechtsporten.

Axel groet me bij de balie en leidt me rond. Hij is duidelijk bekend, gespierde boys groeten hem beleefd en enkele zware jongens schudden handen en wisselen grappen met hem uit. Mannen van de gestampde pot, maar ook lekkere dames in strakke pakjes, vers van de zonnebank met volle décolletés. Toch niet zo'n slechte keuze voor een zaterdagmiddag.

Ik heb het gelukkige gestel van slank te zijn en heb er nooit veel moeite voor hoeven doen om dat te blijven met een sterk lijf. In mijn tienerjaren deed ik een tijd aan karate en was er best goed in, maar verloor de interesse toen er meisjes in het vizier kwamen. In Winnipeg pakte ik de draad weer op met kickboksen. Ik hecht er waarde aan om weerbaar te zijn. Een paar keer ben ik in een handgemeen terechtgekomen, maar dit was meestal snel afgelopen doordat ik mijn mannetje stond. Menig agressieveling blijkt een lafaard die hoopt een makkelijk slachtoffer te maken.

Axel en ik doen eerst een warming-up, gaan daarna over naar gewichten en uiteindelijk naar een sparringruimte. Axel doet aan mixed martial arts en is sinds een jaar aan het trainen voor ultimate fighting, kooigevechten, wat hij semi pro wil gaan doen. Hij toont me verschillende oefeningen. Ik laat zien dat dit geen onbekend terrein voor me is en Axel moedigt me aan dit weer op te pakken.

“You have the build for it. Not too big, not too small, your height and weight are good and I can see you could develop your technic. I give you three months training and you'll look like me!”

Ik voel me gestreeld, Axel is a cool dude en de dames hier houden van gespierde jongens. We zitten even uit te puffen bij een juicebar als ik vanuit mijn ooghoeken een sexy brunette met kort haar in een strak pakje op ons zie aflopen.

“Hey Axel, long time no see, what you up to?”

Axel kijkt haar gereserveerd aan. “Not much Dee, staying out of trouble.”

Mijn hartje slaat over, Debrah staat voor ons. Ze neemt me snel even op van top tot teen en voordat Axel iets kan zeggen hakt ze op me in. “Dutch boy, what are you doing here playin with the bulls?”

Axel kijkt verbaasd. “You know each other?”

Taxerend kijkt Debrah me aan. “Dutch boy here gave me a lesson in the proper pronunciation of his name awhile back.”

“And in return she bought me a beer,” voeg ik eraan toe.

“Not quite!”

Axel kijkt het sparren zwijgend aan.

Zonder verdere uitleg draait ze om en zegt zijdelings Axel de groeten te doen aan zijn zus. Als ze weg is kijkt Axel mij vragend aan. “What was that about?”

Ik vertel hem van mijn eerste ontmoeting en iets te enthousiast dat ik haar eigenlijk wel heel aantrekkelijk vind.

Afkeurend schudt Axel zijn hoofd. “You don’t want to get involved with that.”

Dee or Debrah blijkt een kennis van zijn zus, maar Axel wil er verder weinig over loslaten. Ik laat het maar liggen, weet haar nu te vinden als ik echt wil.

Axel stelt voor ergens te gaan eten en een biertje te gaan drinken. Hij is geïnteresseerd in mijn verleden, uit wat voor nest ik kom. Als ik vertel dat mijn vader bij de politie was kijkt Axel bedenkelijk. Ik weet dat de relatie bikers en politie een van haat en nijd is. Motorrijders moeten niets hebben van de petten. Het is vooral gericht tegen de RCMP, the Royal Canadian Mounted Police, het federale korps van paramilitaire agenten. Met het traditionele uniform van rode tuniek en de padvindershoeed zijn ze het iconische beeld van de wet in Canada. Het geeft een oubollig imago af, maar in day to day life zijn ze niet te onderschatten. De agenten operen vaak solo en wijken zelden van hun missie. Als je op hun arrestatielijst staat ga je mee, goedschiks of kwaadschiks. Er gaan verhalen de ronde van een enkele RCMP officer die een groep bikers onder controle brengt door onverzettelijkheid en bereidheid om bruto geweld te gebruiken als dat nodig mocht zijn. Bikers zijn harde jongens, maar weten dat wanneer ze in het vizier van de RCMP staan ze vroeger of later aan het kortste eind trekken. “They always get their man.”

Ik stel Axel gerust dat mijn sympathie niet bij de wet ligt, ik vertel hem de woorden van mijn vader, die bij uitzondering van een verlichtende Nederlandse wijsheid betuigden: “De wet bestaat om de gemeenschap te dienen, de gemeenschap bestaat niet om de wet te dienen.”

Dat vindt Axel mooi. “You Dutch know how to live!”

Mijn borst zwelt met trots. Ik breng het gesprek terug op Debrah, wat is er met haar aan de hand?

Axel kijkt me strak aan. “Dee is a nutcase. She was a stripper but the violent type, almost killed a guy, ended up in prison and now works in a shelter for women.

Unpredictable, you don't want to hook up with a loose gun like that! Besides, don't you have a wife in Winnipeg?"

Ik voel me betrap, inderdaad, ik had laten vallen dat er nog echtgenote in beeld was. Okay dan, ik laat het onderwerp Dee vallen, for now. Maar mijn nieuwsgierigheid is aangewakkerd, stripper, goddelijk lijf en gevaarlijk! Dan zal die vent het er wel naar gemaakt hebben, denk ik maar voor het gemak. Ze komt inderdaad wel venijnig over, eentje die zich niet de kaas van d'r brood laat eten. We nemen afscheid, Axel zal me de komende dagen bellen met meer handel, de meulen mot droaien.